

‘t Baoken’ (afscheidslied)

(Op de melodie van de 'Het Kleine Café aan de Haven'), tekst Klaas de Groot)

Het begon met een hok, waarin je kon wachten,
Op de bussen naar Amsterdam
Een hok met veel ramen, men kan dat beamen,
soms was dan het hek van de dam.
Men gooide de ruiten, in splinters naar buiten
En niemand die dat heeft verrast
Er werd in gevreeën, en overgegeven
Maar ook al gepoept en geplast.

Refrein : 't Baoken, R-Bij op onze parkeerplaats
Daar voelden mensen zich thuis en te vree
't Baoken, R-Bij op onze parkeerplaats
Daar dacht men altijd met een ieder ook mee

Parkeerwachters zagen we komen en dromen,
maar hierdoor helaas ook weer gaan
Dat beroep moest verdwijnen, dus niet over kwijnen
verloren hierdoor toch hun baan
Het moest automatisch, dat was ook dramatisch
't was net als een hard gekookt ei
De wethouder wist van geen wijken, ging met de eer strijken
Zij was ook heel blij

Refrein.

Het gebouw moest veranderd voor pinnen en plassen
Dus werd er een plan voor gesmeed
Een gastvrouw of gastheer die moesten er komen
Maar waren weer weg voor je 't weet
De eisen die worden gesteld aan die functie
Die raken noch kant en noch wal
Men zal zich nog twee keer bedenken
Voordat men hier ook, in trappen zal.

Refrein 2x : 't Baoken, gaat nu van Marken verdwijnen
Daar was een ieder gelijk en te vree
't Baoken, gaat nu van Marken verdwijnen
De politiek, werkte weer, eens niet mee.